

РЕШЕНИЕ

№ 149

гр. гр.Несебър, 25.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – НЕСЕБЪР, Ш-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Петър Сл. Петров

при участието на секретаря Мая Р. Деянова
като разгледа докладваното от Петър Сл. Петров Гражданско дело № 20212150100762 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по предявен иск с правно основание чл.422, ал.1 от ГПК във връзка с чл.9, ал.1 от Закона за потребителския кредит, във връзка с чл.79, ал.1 от ЗЗД и по чл.86, ал.1 от ЗЗД.

Ищецът "*****" С.А., вписано в Търговския и фирмен регистър под № *****, с адрес на управление във Ф., П., улица *****, представлявано от Л.Д. в качеството му на изпълнителен директор и член на съвета на директорите, чрез "*****" С.А., клон България, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: град С., ж.к.М.*, Б.П. С., сграда 14, представлявано от Д.Д., твърди в исковата молба, че с ответника П. Г. Ч. с ЕГН *****, постоянен адрес: град П., ж.к. Т. № ***, вход Д, етаж 1, ап.2, настоящ адрес: град *****, е сключен договор за потребителски кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта ***** от 18.12.2014г., при чието сключване П. Г. Ч. е дал съгласието си освен усвоения кредит, да му бъде отпуснат револвиращ потребителски кредит под формата на кредитна карта, а на 01.06.2016г. П. Г. Ч. е активирал предоставената му от ищеца кредитна карта № ***** с максимален кредитен лимит 10 000 лева. Върху усвоената чрез кредитната карта сума се начислява годишна лихва и такса обслужване за използвания период съгласно определения годишен лихвен процент, като за кредитополучателя е възникнало задължение да заплаща минимална месечна погасителна вноска, представляваща променлива величина съобразно усвоената сума до пълното погасяване на задължението. П. Г. Ч. е преустановил редовното обслужване на кредитната карта на 01.07.2016г., а балансът по нея е минус 2 678,33 лева.

Вследствие на това кредиторът е блокирал използването ѝ. Ответникът продължава виновно да не изпълнява задълженията си като не заплаща доброволно натрупалите се парични задължения. За вземането си ищецът е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение, въз основа на което е образувано ч.гр.д.№ 1116/2020г. по описа на Несебърския районен съд, който е уважил искането и е издал заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК за следните дължими суми по договор за потребителски паричен кредит *****, а именно: 1 720,43 лева – главница, 449,30 лева възнаградителна лихва за периода от 01.07.2016г. до 12.10.2017г., 508,60 лева мораторна лихва за периода от 12.10.2017г. до 23.10.2020г., законната лихва върху главницата, считано от подаване на заявлението по чл.410 от ГПК. Заповедта за изпълнение е връчена на длъжника при условията на чл.47, ал.5 от ГПК. Моли да бъде признато за установено, че ответникът му дължи горепосочените суми, за които е издадена заповедта за изпълнение. Претендират се разноси в заповедното производство, както и такива, направени в исковото производство.

В отговора на исквата молба, подаден от особения представител на ответника, се изразява становище за неоснователност на иска с довода, че между страните не е подписан твърдения договор, а приложението към договора за потребителски кредит намира за неотнотим към предмета на делото, тъй като този документ касае други, дължими от ответника суми към ищеца. Позовава се на изтекла в полза на ответника погасителна давност. Моли за отхвърляне на иска.

В съдебно заседание ищецът не се представлява нито от законен нито от процесуален представител. С отделна писмена молба заявява, че поддържа предявените искове и че счита същите за основателни и доказани.

Ответникът не се явява в съдебно заседание. Представлява се от назначения му особен представител. Същия се придържа към доводите си в отговора на исквата молба.

Въз основа на събраните по делото доказателства съдът прие за установено следното от **фактическа страна**:

На 18.12.2014г. е сключен договор за потребителски кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта *****, по силата на който кредиторът "*****" ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адес на управление град С. ж.к. М.*, Б.П. С. № 1, сграда 14, е предоставил на кредитополучателя П. Г. Ч. с ЕГН *****, от град *****, уговорения размер на кредита от 599 лева, който е следвало да бъде върнат чрез заплащане на 5 броя месечни погасителни вноски, всяка от които в размер на 103,82 лева, през периода от 20.01.2015г. до 20.05.2015г.

Съгласно приложение към договора, е уговорено кредиторът "*****" ЕАД, ЕИК *****, да отпусне на кредитополучателя П. Г. Ч. револвиращ кредит в размер на 1 500 лева, от която да използва услугата превод на пари по сметка от размера на револвиращ кредит, чрез Мастъркард (международна картова организация), издадена от кредитора, и чрез която да бъдат извършвани теглене на пари в брой от банкомати (АТМ), плащания чрез терминални устройства (POS) и други. Според тарифата, съдържаща се в това приложение,

услвията, при които е отпуснат револвиращ кредит, е с дневен лимит за теглене на пари в брой – 1 000 лева, като е уговорен лихвен процент 35% върху усвоения размер на кредитния лимит за времето на ползването му, ГПР – 44,90%, месечна такса за обслужване 4 лева, такса за администриране на просрочени задължения 12 лева. При усвояване на кредитния лимит кредитополучателят е длъжен да извършва месечни погасителни вноски в размер не по-малко от 120 лева до 1-о число на месеца, следващ месечното извлечение за осъществените трансакции, издавано от кредитора. При забава в плащането е предвидено кредитополучателят да заплаща обезщетение в размер на 10% плюс основния лихвен процент на БНБ.

В деня на сключване на договора за кредит – 18.12.2014г., е сключен и застрахователен договор, като съгласно приложен Сертификат № *****, същият удостоверява, че застрахователите “К.Ж., Клон България”, ЕИК ***** и “К.О.З, Клон България” ЕИК *****, срещу заплащане на застрахователна премия се съгласяват да застраховат съгласно приложените Общи условия на застраховка “Защита на плащанията”, П. Г. Ч., със застрахована стока: смартфон марка SAMSUNG, модел s 3 neo, адрес на съхранение град *****, с покупна цена на стоката 599 лева.

От заключението на вещото лице по изготвената съдебно-счетоводна експертиза, както и от допълнителното, коригиращо заключение, което вещото лице заявява в съдебно заседание при изслушването му, че поддържа, се установява, че ответникът П. Г. Ч. е активирал предоставената му от ***** ЕАД кредитна карта № ***** на 01.06.2016г. и е усвоил цялата сума по отпуснатия му кредит в размер на 1 500 лева на 01-и на 02-и юни 2016г. (на 01.06.2016г. е усвоил 1 000 лева, а на 02.06.2016г. – останалите 5 000 лева). Кредитополучателят не е извършвал никакви плащания като погасителни вноски, като предвид заложените такси в договора, дължимата сума към 01.07.2016г. е в размер на 1 540 лева (главница в размер на 1 500 лева и такса теглене в брой в размер на 40 лева). Срокът на застраховката “Защита на плащанията” е равен на срока на договора за револвиращ потребителски кредит, по който е издадена кредитната карта, като застрахователният период е месечен. Декларирано е от “*****” С.А., че застрахователната премия е в размер на 0,602% от използвания лимит по кредитната карта към датата на издаване на месечното извлечение по кредитната карта на застрахования за съответния месец, която се начислява като задължение по нея. В размера на премията е включен и дължимият данък в размер на 2% за покриваните от “К.О.З, Клон България” КЧТ застрахователни рискове по класове застраховки съгласно Раздел II от Приложение № 1 от Кодекса за застраховането. Застрахователната премия се дължи от застрахования като се изчислява, събира и плаща от застрахования на застрахователите. Дължимата месечно застрахователна премия се начислява като задължение по кредитната карта на застрахования и се плаща в срока за плащане на месечната погасителна вноска, определена от застрахования за всеки застрахован. Сумата на застраховката за периода от 15.05.2016г. до 15.09.2017г., който е въведен от ищеца в исковата молба, е в размер на 144,48 лева. Сумата на лихвата за периода от 01.07.2016г. до 12.10.2017г., който е въведен от ищеца в исковата молба, е в размер на

674,59 лева. Месечната такса за обслужване на кредита се начислява при трансакции и/или задължения в отчетния период, която съгласно тарифата към договора месечният размер на 4 лева, или сумата в размер на 64 лева. Не е начислявана такса за просрочени вземания, като в предоставената справка по кредит с номер ***** е посочено, че не са опростени от ищеца-кредитор. Законната лихва за периода от 12.10.2017г. до 23.10.2020г. е в размер на 461,67 лева.

След справка в Търговския регистър се констатира, че посоченият в договора кредитор “*****” ЕАД е заличен поради настъпило презгранично сливане в сила от 31.01.2018г. на основание чл.13 от Директива 2005/56/Е на Европейския парламент и Съвета от 26.10.2005г. между “*****” АД, регистрирано във Ф., със седалище П., и “*****” ЕАД, регистрирано в България, със седалище С.. Считано от 01.02.2018г., по силата на настъпило универсално правоприемство, “*****” ЕАД упражнява дейността си чрез регистрирания в Търговския регистър клон на чуждестранния търговец, а именно: “***** С.А., клон България”.

За вземането си на 27.10.2020г. ищецът е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК, въз основа на което е образувано ч.гр.д.№ 8074/2020г. по описа на Районен съд – П., който с влязло в законна сила Определение от 28.10.2020г., постановено по това дело, е прекратил производството пред него и е изпратил делото по подсъдност на Несебърския районен съд. По образуваното ч.гр.д.№ 1116/2020г. по описа на Несебърския районен съд е издадена Заповед № 260009 от 08.01.2021г., по силата на която длъжникът П. Г. Ч. с ЕГН *****, с настоящ адрес: град *****, следва да заплати на “*****” С.А., клон България, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: град С., район М., ж.к. М.*, Б.П. С., блок 14, сумата в размер на 1 720,43 лева, представляваща дължима главница по договор за потребителски паричен кредит, отпускане на револвиращ кредит, издаване и използване на кредитна карта № ***** от 18.12.2014г., ведно със законната лихва, считано от 27.10.2020г. до окончателното изплащане на вземането, сумата в размер на 449,30 лева, представляваща възнаградителна лихва за периода от 01.07.2016г. до 12.10.2017г., сумата в размер на 508,60 лева, представляваща мраторна лихва за периода от 12.10.2017г. до 23.10.2020г., както и сумата в размер на 103,57 лева, представляваща направени по делото разноки, от които 50 лева юристконсултско възнаграждение и 53,57 лева за заплатена държавна такса. Издадената заповед за изпълнение е връчена на длъжника при условията на чл.47, ал.5 от ГПК, поради което съдът в заповедното производство на основание чл.415, ал.1, т.2 от ГПК е указал на заявителя, че може да предяви установителен иск срещу длъжника П. Г. Ч. относно вземането си в едномесечен срок, като довнесе дължимата държавна такса, както и да представи доказателства за предявения иск в указания му срок. Съобщението с дадените на заявителя указания му е връчено на 17.05.2021г.

Установителният иск, въз основа на който е образувано настоящото производство, е предявен на 09.06.2021г.

Въз основа на така приетото за установено от фактическа страна, съдът направи

следните **правни изводи**:

Волеизявленията на страните по делото да били насочени към породяване на облигацинно правоотношение по договор за потребителски кредит. Процесният договор е сключен на 18.12.2014г. и попада в приложното поле на Закона за потребителския кредит, ДВ, бр. 18 от 05.03.2020г., с последна редакция в ДВ, бр. 61 от 25.07.2014г., в сила от 25.07.2014г., тъй като ответникът има качеството на потребител по смисъла на чл.9, ал.3 от ЗПК, съответно ищецът се явява кредитор, съгласно ал.4 на чл.9 от ЗПК. Като вид търговска сделка от категорията банкови сделки, имащи за предмет предоставяне на финансова услуга, свързана с дейността на кредитни институции, процесният договор попада и в приложното поле на Закона за защита на потребителите, съгласно чл.24 от ЗПК, включително и нормите на чл.143-146 от ЗЗПт, обн. ДВ, бр.99 от 09.12.2005г., с последна редакция ДВ, бр. 61 от 25.07.2014г., в сила от 25.07.2014г.

За наличието на основания за нищожност на договора съдът е длъжен да следи служебно, когато: е нарушена норма, предвидена в закона в обществен интерес и не се изисква събиране на доказателства; относимо е до формата (външната страна на представения правопораждащ спорното право документ); налице е противоречие с добрите нрави; налице е наравноправна клауза, както и някои други особени от правна или фактическа страна хипотези, но всички свързани с охраняването на блага от специфичен обществен порядък, които преодоляват поради изключителната си значимост основния принцип на диспозитивността в гражданското съдопроизводство. Съдът е длъжен да констатира и отстрани всяко нарушение на императивни материалноправни норми, които регулират правния спор. Общественият интерес от осигуряване на точното прилагане на императивните правни норми, които регулират правния спор, преодолява диспозитивното начало в гражданския процес (чл.6 от ГПК). При произнасянето си по дължимостта на претендираните от ищеца суми съдът следва да съобрази разрешението, прието в Решение № 384 от 02.11.2011г. на ВКС по гр.д.№ 1450/2010г., I г.о., съгласно което нормите, уреждащи нищожността на сделките, са от императивен характер и за приложението им съдът следи служебно.

Съгласно разпоредбата на приложимия към момента на сключване на договора текст на чл.11, ал.1 от ЗПК договорът за потребителски кредит следва да съдържа: общия размер на кредита, условията за усвояването му – т.7; лихвения процент по кредита, условията за прилагането му и индекс или референтен лихвен процент, който е свързан с първоначалния лихвен процент, както и периодите, условията и процедурите за промяна на лихвения процент; ако при различни обстоятелства се прилагат различни лихвени проценти, тази информация се предоставя за всички приложими лихвени проценти – т.9; методиката за изчисляване на референтния лихвен процент съгласно чл.33а – т.9а; годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин – т.10; условия за издължаване на кредита на потребителя, включително погасителен

план, съдържащ информация за размера, броя, периодичността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми, дължими при различни лихвени проценти за целите на погасяването – т.11.

Размерът на револвиращия кредит от 1 500 лева, условията за усвояването му (в т.ч. дневните лимити) и издължаването му чрез минимални месечни погасителни вноски, лихвения процент (35%) и ГПР (44,90%), размера на дължимите такси и обезщетения за забава, са посочени в приложението към договора, което е подписано единствено от представител на ищеца-кредитор. Наличието на подписи на страните по договора не е условие за действителност на същия, а в т.21 от договор ***** страните са уговорили, че приложението представлява неразделна част от договора, като задължения за кредитополучателя ще възникнат след активирането и използването на кредитната карта в съответствие с договора и приложението към него, т.е. чрез конклюдентни действия от страна на кредитополучателя. За тази цел кредиторът се е задължил да достави на кредитополучателя кредитна карта и приложението, съдържащо всички конкретни условия на револвиращия кредит и процедурата по активиране на картата.

Следвателно, за да се приеме, че между страните по делото е валидно възникнало облигационно правоотношение, е необходимо ищецът да докаже, че ответникът е активирал и използвал кредитната карта, с което недвусмислено е изразил съгласието си с предложените от кредитната институция условия за ползване на револвиращ кредит, описани в изготвеното приложение.

Същевременно чрез използването на кредитната карта от ответника се извършва и реалното предаване на отпуснатата в заем сума от кредитора – ищеца, с което последния изпълнява основното си задължение по сключения договор.

По делото не е спорно, че ответникът е получил лично кредитната карта и приложение ***** към договора за потребителски кредит, отпускане на револвиращ кредит, издаване и ползване на кредитна карта *. От заключението на съдебно-счетоводната експериза, както и от изслушването на вещото лице, се установява, че първата трансакция с процесната кредитна карта е осъществена на 01.06.2016г., а последната на следващия ден – 02.06.2016г., като са извършени трансакции в общ размер на 1 500 лева, който е и размера на кредитния лимит. По този начин след получаването на кредитната карта и чрез използването ѝ, ответникът ясно е недвусмислено е изразил съгласието си по предложените от кредитора конкретни клаузи на договора за револвиращ кредит, в съответствие с уговореното между страните в т.21 от договор ***** от 18.12.2014г. Чрез първоначалното усвояване на сумата в размер на 400 лева на 01.06.2016г., чрез използване на процесната кредитна карта е изпълнено и задължението на ищеца за предоставяне на потребителски кредит на насрещната страна по процесния договор.

При сключването на договора е спазена изискуемата се от чл.10, ал.1 от ЗПК писмена форма на хартиен носител. Договорът обаче не отговаря на част от изискванията на чл.10, ал.1 от ЗПК, както и на изискванията на чл.11, ал.1, т.10 и т.12 от ЗПК.

На първо място не е спазено изискването относно минимално допустимия размер на шрифта при изготвянето на договора, а именно – не по-малък от 12. В конкретния случай след извършване на сравнение съдът достигна до извода, че при изготвяне на договора е използван шрифт Sylfaen с размер 10,5. Дори и да се приеме, че е налице възможна грешка при извършване на сравнението или че отклонението е незначително, то нарушение на изискването относно размера на шрифта категорично е налице по отношение на приложения към договора сертификат, който е съставен в почти нечетлив размер шрифт. Изискването на чл.10, ал.1 от ЗПК за сключването на договора по ясен и разбираем начин и с еднакъв по вид, формат и размер шрифт се отнася до всички елементи на договора. В случая сертификатът е подписан от кредитора и ответника и в него се съдържат уговорки относно посочената в договора за кредит дължима от ответника застрахователна премия, поради което настоящият съдебен състав намира, че същият съставлява елемент от договора, по отношение на който трябва да са спазени посочените законови изисквания.

Съгласно чл.9 от ЗЗД страните могат свободно да определят съдържанието на договора, доколкото то не противоречи на повелителни норми на закона и добрите нрави. За противоречащи на добрите нрави следва да се считат сделки, с които неравноправно се третират икономически слаби участници в оборота и се използва недостиг на материални средства на един субект за облагодетелстване на друг. По отношение размера на възнаградителната лихва в съдебната практика се приема, че максималният размер, до който съгласението за плащане на такава е действително, не следва да бъде по-голям от трикратния размер на законната лихва. (В този смисъл Решение № 906/30.12.2004г. по гр.д. № 1106/2003г. на ВКС, II г.о.; Решение № 378/18.05.2006г. по гр.д. № 315/2005г. на ВКС, II г.о.; Решение № 1270/09.01.2009г. по гр.д. № 5093/2007г. на ВКС, II г.о.; Определение № 901/10.07.2015г. по гр.д. № 6295/2014г. на ВКС, IV г.о. и други). През годината на сключване на процесния договор за кредит законната лихва за забава се определя съгласно Постановление 100 от 29.05.2012г. за определяне размера на законната лихва по просрочени парични задължения в левове и валута на Министерски съвет и е в размер на основния лихвен процент на Българската народна банка, в сила от 1 юли 2012г., плюс 10 процентни пункта. През 2014г. ОЛП на ББ е 0%, което се установява от справка на интернет-страницата <https://www.bnb.bg/>, следвателно размерът на законната лихва за забава е 10%. Определеният в приложението към процесния договор лихвен процент надвишава повече от три пъти този размер. Затова според съда определената в процесния договор възнаградителна лихва е договорена в нарушение на добрите нрави, следвателно клаузата е нищожна по смисъла на чл.26, ал.1 от ЗЗД. При този извод съдът следва да откаже да зачете правните последици на клаузата за възнаградителна лихва, т.е. да приеме, че тя е породила задължение за заплащане на такава в претендирания размер.

Отделно от горното, съдът приема за неравноправна клаузата на т.19 в приложените към договора за кредит “Условия по договора за кредит”, според която кредиторът може да преразгледа размера на лихвата и таксите всеки месец. В договора не се съдържат условията по кредита, регламентиращи методиката, по която банката може едностранно да променя

лихвата до пълното погасяване на задължението, които са предпоставка за действителност на договора съгласно чл.21, във връзка с чл.11, ал.1, т.9 т ЗПК. В договора не е посочен никакъв алгоритъм и правила, по които базовият лихвен процент ще бъде променен, съответно отсъства и правило на обвързаност на изменението на лихвения процент по кредита с изменението на стойностите на факторите, които принципно биха били основание за промяната.

На следващо място в договора е посочен годишен процент на разходите (ГПР), но единствено като абсолютна процентна стойност. Липсва посочване на взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на ГПР по определения в Приложение № 1 начин, каквото е изискването на чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК. Според разпоредбата на чл.19, ал.1 от ЗПК, ГПР изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи и бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисионни, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. В договора липсва конкретизация относно начина, по който е формиран посочения ГПР, което води и до неяснота относно включените в него компоненти, а това от своя страна е нарушение на основното изискване за сключване на договора по ясен и разбираем начин – чл.10, ал.1 от ЗПК.

С оглед на така установената недействителност на договора за потребителски кредит в тази му част и невъзможността недействителните клаузи да се заместят от законови разпоредби, потребителят дължи връщане единствено на чистата стойност на кредита, съгласно разпоредбата на чл.23 от ЗПК.

В чистата стойност на кредита не следва да се включва и посочената в договора застрахователна премия, определяема като 0,602% от използвания лимит по кредитната карта, в която застрахователна премия е включен и дължимия данък в размер на 2% за покриваните застрахователни рискове. Това е така, тъй като с договора на ответника не е предоставен кредит за покупка на застраховка „Защита на плащанията”, а е поето задължение за заплащане на застрахователна премия в размер на 9,03 лева, включена в минималната погасителна вноска.

Договорът за кредит е подписан на 18.12.2014г., т.е. по време на действието на Кодекса за застраховането (отм.). Съобразно разпоредбата на чл.192, ал.2 от КЗ (отм.) цялата застрахователна премия или първата вноска при разсрочено плащане се заплаща при сключването на застрахователния договор. В чл.184, ал.1 от КЗ (отм.) е предвидено, че застрахователният договор се сключва писмен във формата на застрахователна полица или на друг писмен акт. Така предвидената форма е такава за действителност на договора, поради което за да се приеме, че е налице валидно сключен такъв, ищецът е следвало да представи застрахователна полица или друг писмен акт. В случая към договора за кредит е приложен единствено сертификат № *****, в който е отразено, че застрахователите “К.Ж., Клон България” и “К.О.З, Клон България” срещу заплащане на застрахователна премия се задължават да застраховат П. Г. Ч. съгласно Общи условия на застраховка “Защита на плащанията”, както и че тази застраховка е сключена с посредничеството на

“Д.С.” ЕАД. Този сертификат не представлява застрахователна полица, нито може да бъде разглеждан като друг писмен документ, доказващ сключването на застрахователен договор, тъй като не е подписан от представител на посочените застрахователи “К.Ж., Клон България” и “К.О.З, Клон България”, респ. от представител на застрахователния агент “Д.С.” ЕАД, а носи само подписите на ответника и на представител на кредитора по договора за потребителски кредит. Действително съгласно разпоредбата на чл.184, ал.1, изр.2 от КЗ (отм.) може да бъде издадено застрахователно удостоверение, сертификат или свидетелство, но този документ се издава от застрахователя и има удостоверителен характер за сключването на застрахователния договор, а не замества самия договор. На следващо място в сертификата се сочи, че договорът се сключва при Общи условия, каквито обаче не са приложени към кредитното досие на ответника и няма данни да са му били предоставени. Липсата на тези Общи условия представлява пречка не само за извършването на преценка относно факта на сключването на застрахователния договор, но и на материалноправната легитимация по такъв договор с оглед посочването в сертификата на двама застрахователи, без обаче да се определят условия на съзастраховането съобразно изискванията на чл.199 от КЗ (отм.). Най-сетне следва да се отбележи, че при липсата на Общите условия не може да бъде извършена преценка и какви са задълженията на страните, разгледани във взаимна връзка със сключения договор за потребителски кредит.

При тези съображения, настоящият съдебен състав намира, че ищецът не е доказал сключването на застрахователен договор, по силата на който ответникът да дължи месечни вноски за застрахователна премия, заплатени на застрахователя чрез кредитора по договора за потребителски кредит. При липсата на каквито и да са доказателства за изразена конкретна воля от страна на застраховател/и или застрахователен агент за сключването на застрахователен договор, не може да бъде обсъждан въпросът относно спазване на формата за действителност на същия и евентуално приложение на разпоредбата на чл.293, ал.3 от ТЗ с оглед данните за извършени плащания на части от посочената в договора застрахователна премия от ответника към ищеца и извършени преводи от ищеца към застрахователен агент. При това положение не може да се приеме, че е налице основание за включване в претендираната от ищеца сума от 2 423,07 лева на тази част от нея, която е отнесена от кредитора като застрахователни вноски, а именно сумата в размер на 144,48 лева (според заключението на вещото лице 16 вноски по 9,03 лева за застраховка).

По този начин съобразно доказаната усвоена от ответника сума, предоставена му от ищеца в размер на 1 500 лева, и при липса на извършвани от ответника плащания чрез минимални месечни погасителни вноски, чистата сума по главницата по кредита, която ответникът дължи да възстанови на ищеца, е именно в размер на 1 500 лева, до който размер установителният иск следва да бъде уважен. В останалата част до пълния предявен размер на главницата от 1 720,43 лева, искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен. Като такъв с оглед горните съображения за недължимост на уговорената лихва, следва да бъде отхвърлен и искът за заплащане на сумата в размер на 449,30 лева, представляваща договорна (възнаградителна) лихва по кредита за периода от 01.07.2017г. до 23.10.2020г.

Мораторната лихва за забава върху неизплатената част от главницата от 1 500 лева за предетнидария период от 12.10.2017г. до 23.10.2020г., с помощта на “Епи калкулатор”, се изчислява на сумата от 461,68 лева, до която сума искът за нейното заплащане следва да бъде уважен, като за разликата над уважения до пълния претендиран размер от 508,60 лева претенцията следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

За неоснователни съдът намира доводите на особения представител на ответника, че претендираното от ищеца вземане е погасено по давност. В настоящия слумай вземането произтича от договор за кредит, поради което погасителната давност е 5 години. Предвид, че изискуемостта на вземането е възникнала на 12.10.2017г., давността изтича на 12.10.2022г. Вземането е претендирано на 27.10.2020г. с подаването на заявлението за издаване на заповед по чл.410 от ГПК, т.е. три години след настъпване на неговата изискуемост, поради което съдът счита, че същото не е погасено по давност.

Съобразно правилата на процеса в полза на ищеца на основание чл.78, ал.1 от ГПК следва да бъдат присъдени направените от него разноски по настоящото дело съобразно уважената част от исковете, а именно сумата в размер на 694,54 лева, включваща част от пратената държавна такса, част от възнаграждение за особения представител, част от претендираното юристконсултско възнаграждение, както и част от депозита за вещо лице.

По въпроса за разноските, направени от ищеца в заповедното производство, съдът следва да се произнесе с осъдителен диспозитив, съгласно разясненията, дадени в Тълкувателно решение № 4 / 18.06.2014г., т.12 на ОСГТК. Съобразно правилата на процеса на основание чл.78, ал.1 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените в заповедното производство разноски за платена държавна такса и за юристконсултско възнаграждение съобразно уважената част от исковете, а именно сумата в размер на 75,85 лева.

Ответникът не е извършвал разноски в производството, не претендира заплащането на такива, прати което и съдът не дължи произнасяне по такива ненаправени, недължими и непретендирани разноски.

Водим от гореизложеното, Несебърският районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНВЕНО по отношение на П. Г. Ч. с ЕГН *****, постоянен адрес: град П., ж.к. Т. № ***, вход Д, етаж 1, ап.2, настоящ адрес: град *****, **ЧЕ ДЪЛЖИ** на “*****” С.А., вписано в Търговския и фирмен регистър под № *****, с адрес на управление във Ф., П., улица *****, представлявано от Л.Д. в качеството му на изпълнителен директор и член на съвета на директорите, чрез “*****” С.А., клон България“, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: град С., ж.к.М.*, Б.П. С., сграда 14, представлявано от Д.Д., сумата в размер на **1 500 лв.** (хиляда и петстотин лева), представляваща неплатена главница по Приложение към Договор за потребителски кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта

***** от 18.12.2014г., по силата на което кредиторът е отпуснал на кредитополучателя револвиращ кредит в размер на 1 500 лева чрез кредитна карта *****, ведно със **законната лихва**, считано от 27.10.2020г. до окончателното изплащане на главницата, както и сумата в размер на **461,68 лв.** (четиристотин шестдесет и един лева и 68 ст.), представляваща мораторна лихва, начислена за периода от 12.10.2017г. до 23.10.2020г., за които суми е издадена Заповед № 260009 от 08.01.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК в заповедно производство, развило се по гр.д.№ 1116/2020г. по описа на Несебърския районен съд.

ОТХВЪРЛЯ предявеният от “*****” С.А., вписано в Търговския и фирмен регистър под № *****, с адрес на управление във Ф., П., улица *****, представлявано от Л.Д. в качеството му на изпълнителен директор и член на съвета на директорите, чрез “***** С.А., клон България“, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: град С., ж.к.М.*, Б.П. С., сграда 14, представлявано от Д.Д., иск за признаване за установено по отношение на П. Г. Ч. с ЕГН *****, постоянен адрес: град П., ж.к. Т. № ***, вход Д, етаж 1, ап.2, настоящ адрес: град *****, че му дължи: сумата над уважения от 1 500 лева до пълния претендиран размер от 1 720,43 лв. (хиляда седемстотин и двадесет лева и 43 ст.), представляваща главница по договор за револвиращ потребителски кредит от 18.12.2014г., сумата в размер на 449,30 лв. (четиристотин четиридесет и девет лева и 30 ст.), представляваща договорна (възнаградителна) лихва за периода от 01.07.2016г. до 12.10.2017г., и сумата над уважения от 461,68 лева до пълния претендиран размер от 508,60 лв. (петстотин и осем лева и 60 ст.), представляваща мораторна лихва за периода от 12.10.2017г. до 23.10.2020г., за които суми е издадена Заповед № 260009 от 08.01.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК в заповедно производство, развило се по гр.д.№ 1116/2020г. по описа на Несебърския районен съд, като НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ОСЪЖДА П. Г. Ч. с ЕГН *****, постоянен адрес: град П., ж.к. Т. № ***, вход Д, етаж 1, ап.2, настоящ адрес: град *****, ДА ЗАПЛАТИ на “*****” С.А., вписано в Търговския и фирмен регистър под № *****, с адрес на управление във Ф., П., улица *****, представлявано от Л.Д. в качеството му на изпълнителен директор и член на съвета на директорите, чрез “***** С.А., клон България“, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: град С., ж.к.М.*, Б.П. С., сграда 14, представлявано от Д.Д., сумата в размер на **694,54 лв.** (шестстотин деветдесет и четири лева и 54 ст.), представляваща част от направените по настоящото дело разноси съобразно уважената част от исковете, като за разликата над уважения до пълния претендиран размер от 995,25 лв. (деветстотин деветдесет и пет лева и 25 ст.), съгласно списъка на разностите, ОТХВЪРЛЯ претенцията като неоснователна.

ОСЪЖДА П. Г. Ч. с ЕГН *****, постоянен адрес: град П., ж.к. Т. № ***, вход Д, етаж 1, ап.2, настоящ адрес: град *****, ДА ЗАПЛАТИ на “*****” С.А., вписано в Търговския и фирмен регистър под № *****, с адрес на управление във Ф., П., улица *****, представлявано от Л.Д. в качеството му на изпълнителен директор и член на съвета на директорите, чрез “***** С.А., клон България“, ЕИК *****, със седалище и

адрес на управление: град С., ж.к.М.*, Б.П. С., сграда 14, представлявано от Д.Д., сумата в размер на **75,85 лв.** (седемдесет и пет лева и 85 ст.), представляваща разноси в заповедното производство съобразно уважената част от исковете, като за разликата над уважения до пълния претедиран размер от 103,57 лв. (сто и три лева и 57 ст.), ОТХВЪРЛЯ претенцията като неоснователна.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от съобщаването му на страните пред Бургаския окръжен съд.

Съдия при Районен съд – Несебър: _____